

244 *Vida Ferenc Pro Urbe*

munkának valaha ekkora becsülete lesz ebben a városban, ebben az országban.

Vida Ferenc azonban a tettek embere volt világlejében, s fáradhatatlanul dolgozott Budapestért már a háború előtt, s ha a katonai behívó el nem szolgáltotta, akkor a háború alatt is. A nagy feladatok azonban tulajdonképpen a háború befejezése, a felszabadulás után jelentkeztek. Ügyszóval teljesen újja kellett formálni, romjaiból életre kellett kelteni szeretett városát. Nagyszabású munkát bízta rá: a körúton a Majakovszkij utcától egészen a Rudas László utcáig neki kellett kicserélni munkatársaival az újjáépülő házak vezetőkeit, szerelvényeit. S Vida Ferenc becsülettel teljesítette ezt a feladatot, élete egyik legnagyobb munkasikerét érte el.

A mikor több, mint két évtizede jelenlegi munkahelyére, a Fővárosi Szerelőipari Vállalathoz került, egymás után kapták a nagy szakértelmet és lelkiismeretességét igénylő feladatokat. Először a Németvölgyi úton dolgozott, aztán megoldotta a Királyi Fürdő vezetékrendszerének újjáépítését. A következő állomások: az János Kórház, majd az István Kórház, végül a László Kórház. Az ő nevéhez fűződik a Dísz téri épületek, a Tóth Árpád sétányon épült lakóházak szerelvényei-

nek beépítése, s nem is tudja megmondani hogy hány budapesti épület vezetőkeinek a beépítésén, kicserélésén munkálkodott.

Arany keze van, akárcsak a mesterének volt, dolgozni meg úgy tud, és úgy szeret, hogy kevesen mások. A vállalatnál töltött évei alatt nem is munkádkodtak Vida Ferenc munkájának elismerésével. Az elsők között kapta meg a sztahanovista és az élmunkás jelvényt, a kiváló dolgozó címet és az építőipar kiváló dolgozója kitüntetését — nem is egy alkalommal. Vida Ferenc az elismerésekre még jobb, eredményesebb munkával válaszolt minden alkalommal. Szocialista brigádokat alakított, a környezetében dolgozókat arra nevelte, hogy ne csak a munkát végezzék el kifogástalanul, hanem minden körülmények között találják meg a közös nyelvet azokkal az emberekkel, akiknek a lakásában dolgoznak. Fő a gyorsaság, a jó munka. Ha egyszer valamit elvégeztem, javításra oda többet ne kelljen visszamenni.

Tanácsait alighanem megfogadták, mert igen jó szakemberek, többségükben ma már maguk is szocialista brigádvezetők, akik a keze alól kikerültek. A régiiek kiroppentek a brigádból, Vida Ferenc azonban nem marad egyedül. Jönnek a fiatalok, az új gárda. S jönnek az új fel-

adatok, amelyeket a megszerzett tisztességhez méltón kell elvégezni. S Vida Ferenc kezébe veszi a szerszámot, s teszi a dolgát, csakúgy, mint segéd korában — mindössze jóval nagyobb tudás, szakértelem birtokában.

Azaz hogy most éppen csak szeretne dolgozni — egy makacs betegség most már jó néhány hete az otthonához köti. A betegágyból kelt fel, hogy átvegye Budapest fővárosi kintetését, a Pro Urbe aranyérmét, amelyet a városépítésben eddig elért kimagasló eredményeiért ítéltek neki 1972 február 13-án, Budapest felszabadulásának évfordulóján. Azt az aranyérmét, amelyet ő úgy érzi, vállalata jóvoltából kaphatott meg. Annak a vállalatnak a jóvoltából, amely már fiatalon nagy felelősséggel járó teendők elvégzésével bízta meg.

Megható, hogy milyen nagy megbecsüléssel övezik Vida Ferencet abban az Akadémia utcai házban, ahol lakik. A környezetében élők maguk is díszes okmányban köszöntötték kitüntetésekor, s mint mondja, még ismeretlenek vagy alig ismerősök is be-beugranak gratulációra, köszöntésre. Köszöntjük mi is Vida Ferencet, szaktársunkat, gratulálunk kitüntetéséhez, s kívánjuk, hogy továbbra is hasznosan munkálkodjék fővárosunk épüléséért, javulásáért, mindannyiunk számára.